

Дар'я ПАНЧЕНКО

(м. Верхньодніпровськ Дніпропетровської обл.)

Студентка магістратури факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, бакалавр вищої освіти за ОПП «Філологія (Українська мова і література)» (спеціалізація – «Літературно творчість»).

«Любов до літератури маю з дитинства, дякую за це бабусі. Я дуже любила читати, перечитала чи не всі книжки шкільної бібліотеки, а потім і міської, навіть стала "чита-чем року" серед однолітків міста. І до літературної творчості прийшла в шкільні роки – пробувала себе в художньому слові. У рідному письменстві особливий інтерес викликає творчість Ліни Костенко й новітня новелістика».

НА КОНВЕРТІ НЕМАЄ АДРЕСИ

«Цьогоріч мені виповниться 31. За таке не надто довге незалежне життя зі мною (кажу, як є) траплялося всього чималенько: були і радісні, і сумні миті. Ні, я ніколи не мріяла про щось захмарне й незвичне!.. Мені хотілося простих речей: свободи, стабільного майбутнього, розвиватися й ставати кращою версією свого "я", утілювати мрії в реальність, бути справедливою та щирою, бути гарною мамою й відчувати щастя. Крок за кроком я наближалася до своєї мети... Звісно, нічого не дається легко. Але трапилося те, що збило мене з ніг. На мене напали!

Бракне слів у моїй мові, щоб хоч якось описати жах, біль, обурення, гнів, абсурдність того, що сталося. Кровожерна дика сусідка напала на мене на очах усього світу – і я на короткий мент мовби втратила тяму. Убиває моїх дітей, знищує мої міста, краде й знущається, над усе прагне роздерти мене на шмаття, перетворити в попіл. Виявляється, цей "милосердний" крок вона зробила, щоб "урятувати" мене!?. Моє протистояння з цією божевільною триває вже майже 80 днів, і я точно знаю, що вистою, бо маю те, про що їй можна лише мріяти...

Я чую ваші голоси. Усіх і кожного. Я бачу, як ви щодня робите можливе й неможливе для того, щоб ця боротьба закінчилася моєю перемогою. Я дякую всім, хто в серці має місце для мене. Я відчуваю вашу силу, бо те, що ви нині зносите, нестерпно болюче, але ви продовжуєте жити, а тому живу і я.

Не хотіла такого майбутнього для вас! Прикро, що долі моїх

синів і дочок ламає цей скажений час і я не завжди можу захистити... Усе, чим обдарувала мене природа, я з радістю віддала вам, бо зичила щастя. І знаю, що ми ще його здобудемо. “Коли настане день, закінчиться війна...” Це вже будуть не лише рядки з пісні “Океану Ельзи”, а довгождана дійсність, початок нового життя. Я впевнена, що воно буде щасливим.

Дякую вам, мої діти, бо ви тримаєтеся мужньо, зберігаєте віру й невтомно боретеся разом зі мною. Мені справді поталанило мати таку родину, бо ви надзвичайні. Тільки прошу: бережіть себе! Не відкладайте життя на потім, адже воно таке прекрасне й коротке. Так, війна вдерлася до нашого будинку, одібрала спокій і випробовує наш дух на стійкість. Будьте ж сильними, і я буду разом із вами.

Пишаюся вами! Зроблю все, щоб вас не підвести. Тримаймося!»

Україна загорнула маленький аркуш паперу, поклала його в конверт і кинула в поштову скриньку. Вона не знала напевне, хто отримає цей лист, але їй, безсумнівно, стало легше, адже хоч хтось із її дітей дізнається, що вона відчуває, її обов’язково почують....

Упевнено покрокувала вулицею. Не до сховку, глухого кута. До перемоги!

14.04.2022

